

om der end ikke kommer et Forslag angaaende en forbedret og i høj Grad tiltrængt Læreruddannelse.

Dernæst vilde jeg ogsaa gerne have spurgt den højtærede Minister om en anden Ting og beklager, at han ikke er til Stede under Finanslovbehandlingen. Det er et Spørgsmaal, som vedrører Universitetet. Det drejer sig ikke om Professorkonkurrencen; den tror jeg ikke, man behøver at ulejlig sig med i Rigsdagen, for hvad Universitetet dér har begaaet af Fejl, er saa oplagt for alle, at ingen behøver at sige noget om det. Det, jeg derimod gerne vilde spørge den højtærede Undervisningsminister om, er, hvorledes det staaar til med den akademiske Uddannelse af Gymnastiklærere. Det er ikke saa længe siden, vi fik indført efter min Mening det Fremskridt, at unge studerende paa Universitetet kan forene forskellige andre Fag: Sprog, Historie o. s. v. med en Uddannelse i praktisk og teoretisk Gymnastik. Men nu har man sagt mig — og jeg betoner, at jeg har kun min Viden fra saadanne private Samtaler, det kan altsaa være forkert, hvad man har sagt mig —, at Uddannelsen i Gymnastik ved Universitetet for Øjeblikket befinder sig i en kaotisk Tilstand, at der er Strid imellem to fremragende Autoriteter paa dette Omraade, den teoretiske Autoritet paa dette Omraade, Professoren, og Lederen af Statens Gymnastikinstitut. Hvis det er Tilfældet, tror jeg ogsaa, at mine Meddelere har Ret i, at det er i høj Grad til Skade for de studerende. Man har sagt mig: Vi ved ikke, hvordan vi skal bære os ad, vi ved hverken ud eller ind, vi gaar her, og ingen kan fortælle os, hvordan vi skal bære os ad med vort Studium. Derfor tillader jeg mig at spørge den højtærede Minister, om han ikke her for det høje Ting vil meddele, hvad der er i Vejen ved denne Strid, og hvilke Midler den højtærede Minister agter at bruge for at tilvejebringe rolige Tilstande, som er betryggende for de unge studerende.

Jeg skal saa vende tilbage til det økonomiske Spørgsmaal, som var Udgangspunktet for mine Bemærkninger angaaende Skolekommissionen, og jeg vil da sige, at det skulde glæde mig, hvis jeg kunde bidrage til, at den høje Regering kunde faa nogle flere Penge i Statskassen; og jeg tror virkelig, der er en Vej, ad hvilken man kan vente sig, at Staten vil kunne faa en betydelig forøget Indtægt i Form af Skatter. Derfor er det mig en stor Glæde, at den højtærede Finansminister i dette Øjeblik træder ind — men Glæden var kun kort,

han forsvandt saa hurtigt, det var et Stjernes kud! (Stemmer: Han er her) Ja, ja, det var ikke nogen Uelskværdighed. Jeg har mange Gange her i dette høje Ting under stor Modstand, særlig fra Venstre — hvorfor jeg ikke laster dem, enhver har jo Lov til at tale for det, han anser for rigtigt —, fremhævet, at der var noget mærkværdigt ved den skattepligtige Indtægt ude paa Landet, ganske særlig for den Del af Landboerne, som er bedst stillet, nemlig de danske Gaardmænd og delvis ogsaa de danske Godsejere. Man har fra Partiet Venstres Side gennem flere Talere anvendt en meget skarp Kritik overfor mig — og det beklager jeg mig ikke over; man skal jo tage den Storm, som man til Dels selv har været med til at fremkalde —, ja, man har endogsaa i denne Kritik lastet mig for, at jeg fremdrog en enkelt Samfundsklasse, og at det til Dels fik Udseende af, at det specielt var Ondskab overfor Gaardmændene. Det er jo en Misforstaaelse. Jeg ønsker, at enhver Samfundsklasse skal betale Skat af den Indtægt, dens enkelte Medlemmer har. Jeg laster i lige Grad den Arbejder, der ikke opgiver sin skattepligtige Indtægt, som den Købmand og den Fabrikant, der gør sig skyldig i bevidste Fejl paa dette Omraade; men jeg laster naturligvis ogsaa Gaardmanden, hvis han gør sig skyldig i den Art Fejl.

Og nu har jeg, byggende paa de statistiske Oplysninger, der hidtil har foreligget, faaet det Indtryk, at der var noget mærkværdigt paa dette Omraade, og dette Indtryk har jeg bestaaet. Det har nu imidlertid ikke været let at følge de sidste Aars Begivenheder ved Hjælp af Statistikken, for der er indtruffet det mærkværdige nu — det er ikke let at se, af hvilken Grund det er sket —, at Statistikken i de senere Aar er blevet meget mangelfuld. Det har ikke været let at finde statistiske Oplysninger vedrørende de forskellige Samfundsklassers Indtægtsforhold i de senere Aar, og jeg har grublet over, hvorfor man ikke har været i Stand til at faa de sædvanlige Oplysninger. Enhver kan ved at slaa op i Statistisk Aarbog se, at de er blevet magrere i de senere Aar. Jeg har grublet over, hvordan det kunde være, og jeg er kommet til det Resultat, at den, der laver denne Statistik, efterhaanden er gaet træt, fordi han erkender, at hans Grundlag, det objektive Grundlag, ikke er holdbart. Og hvad kan det saa nytte — saadan tænker jeg mig, at vedkommende har ræsonneret — at lave en Statistik til Offentlighedens Hjælp, hvis